

Terytorium (dopisano ręcznie)
III. RUSI BIAŁEJ ~~POLSKIEJ~~
z większością (nieczytelne) polską (dopisano ręcznie)

Terytorium to, którego powierzchnia wynosi 75 700 km², należało do Wielkiego Księstwa Litewskiego lub historycznej Litwy, ale ~~etniczni~~ Litwini nie stanowią nawet 0,5% tamtejszej społeczności.

Składa się ono z części guberni Wilna, Grodna i Mińska, które mimo rosyjskich prześladowań zachowały polski charakter i na których społeczność polska ma względną większość. Są to powiaty: białostocki, bielski, grodzieński, sokołkowski, stonimski, wołkowyski, miński, nowogródzki, słucki, lidzki, oszmiański, dziśnieński, wilejski oraz częściowo wileński, trocki i święciański.

W 1386 r. państwo litewskie poprzez osobę jednego władcy zjednoczyło się z Polską dla wspólnej obrony przed Krzyżakami. Ta unia personalna przekształciła się w 1569 r. w unię realną i od tego czasu Polska i Litwa utworzyły jedno państwo ze wspólnym sejmem, sprawującym całość władzy ustawodawczej. Niemniej jednak Litwa zachowała autonomię w zakresie władzy wykonawczej (skarbu i wojska) i posiadała swoje własne prawo.

Prawo to, przegłosowane w 1583 r. przez sejm warszawski, zostało spisane w języku białoruskim, który był językiem urzędowym na Litwie. Bo chociaż książęta litewscy podbili ziemie Białej Rusi, a potem Wołyń, Podole i Ukrainę, na ich dworze mówiono językiem ludów podbitych, liczniejszych (dopisano ręcznie – niż Litwinów) i posiadających wyższą kulturę, niż Litwini. Unia Litwy i Polski była w istocie związkiem dwóch bardzo bliskich sobie narodów słowiańskich, przy czym język białoruski był, spośród języków słowiańskich, najbardziej zbliżony do polskiego, podobnie jak (dopisano ręcznie – tak jak) język słowacki jest najbardziej zbliżony do języka czeskiego. W ten sposób postawie na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej mogli posługiwać się zarówno językiem polskim, jak i białoruskim. Jednak ze względu na cywilizacyjną wyższość pierwiastka polskiego, język białoruski był stopniowo zastępowany językiem polskim.

W XVIII w. oficjalne dokumenty na Litwie i Rusi Białej były pisane już tylko w języku polskim. Białorusini używali i nadal używają tego języka w kościołach katolickich, modlą się za pomocą polskich modlitewników, a także śpiewają polskie pieśni religijne.

(dopisano odręcznie i skreślono – po) Konstytucja 3 Maja zmieniła prawdziwą unię, która łączyła dwa (dopisano ręcznie - Poprzez Konstytucję 3 Maja więzy, które łączyły Litwę i Polskę jeszcze bardziej się zacieśniły i odtąd te dwa kraje się

kraje w jedno państwo polskie, a mieszkańcy Białej Rusi brali czynny udział w powstaniach polskich 1794, 1830 i 1863 roku. W 1863 roku 89 315 mieszkańców guberni wileńskiej i 46 289 mieszkańców guberni grodzieńskiej podpisało deklarację, w której wyrazili oni poparcie dla powstania i uznali zwierzchność podziemnego warszawskiego Rządu Narodowego. Po stłumieniu powstania rozpoczęły się bardzo surowe represje i okrutne prześladowania. Masowe egzekucje, wywózki na Syberię, wyroki skazujące na roboty przymusowe, dochodziło do licznych konfiskat ziemi, całe wsie zostały przeniesione do Rosji, całe populacje zmuszono do przejścia na prawosławie. Krótko mówiąc, rząd rosyjski użył wszelkich środków, by w tych regionach wytępić wszystko, co polskie.

Jednym ze środków stosowanych przez ten system eksterminacji w szkołach, w administracji, w całym życiu gospodarczym i kulturalnym kraju, było zafałszowywanie statystyk, które miało na celu pokazanie, że państwo nie jest polskie. Te tendencyjne statystyki, bezwzględnie narzucone i niemające żadnego związku z rzeczywistością, dały się odczuć przede wszystkim w oficjalnym spisie z 1897 roku.

Spis ten, według którego liczby Polaków i Białorusinów łącznie dawały 75,5% ludności wzmiankowanego terytorium, miał wykazać, że poza granicami Królestwa Polskiego prawie nie było Polaków (dopisano ręcznie – w prowincjach – reszta nieczytelna). Liczba Polaków i Białorusinów w ten sposób nie mogła być bardziej arbitralna i dała w rezultacie tylko 0,5% Polaków wobec 66% Białorusinów. (przyp. tłumacza – zdanie zaznaczone z boku kreską)

Jednak zafałszowanie oficjalnych rosyjskich statystyk najlepiej uwidacznia się, gdy je ze sobą porównujemy. Tak więc dane z 1897 r. stoją w całkowitej sprzeczności, zwłaszcza jeśli chodzi o liczbę Polaków, z oficjalnymi statystykami z 1909 r. Procent polskiej społeczności oblicza się na przykład:

		1897	1909
Powiat	wileński	20%	43%
“	Troki	12%	22%
“	Kowno	23%	8%
“	Białystok	34%	18%
“	Bielsk	35%	9%

Te dwie oficjalne statystyki z 1897 i 1909 r. stoją również w sprzeczności z oficjalnymi listami wyborców do Ziemstwa, sporządzonymi w 1909 r. Te ostatnie, które nie zostały utworzone wyłącznie w celach politycznych (przyp. tłumacza – fragment podkreślono ołówkiem ręcznie), są znacznie bliższe prawdy, choć tworząc je chciano ukazać (dopisano ręcznie – część) Polaków jako katolickich Rosjan. Obecnie odsetek wyborców katolików (Polaków i Białorusinów) wśród wyborców drobnego majątku ziemskiego, który stanowi większość ludności tych, w przeważającej części rolniczych terenów, wzrasta dla powiatu grodzieńskiego do 68%, a dla wołkowyskiego do 65%, podczas gdy spis z 1909 r. ustalił odsetek katolików tych dwóch narodowości (przyp. tłumacza dopisano ręcznie – we wzmiankowanych powiatach) na 28% i 34%. Podobnie jest w powiatach nowogródzkim, łuckim i orszańskim, w których odsetek wyborców katolików wynosi odpowiednio 43%, 44% i 37%, podczas gdy spis ludności ustalił odsetek obu narodowości na 11, 9 i 4 procent. Szczytem arbitralności jest powiat telszewski, gdzie według statystyk z 1909 r. nie ma nawet pół procenta Polaków, a spis wyborców ziemskich odnotowuje ich 13%.

Listy wyborców z 1909 r. pomijają istnienie Białorusinów, których wszyscy uważają za Rosjan, a rozróżniają jedynie Polaków, Rosjan i inne narodowości. Na omawianym terenie ludność szacowana według liczby wyborców drobnego majątku ziemskiego składała się z 25,5% Polaków, 55 ½% Rosjan i 3,5% innych nieprawosławnych, Żydzi reprezentują według statystyk z 1909 r. 15,5%. Możemy więc dostrzec, że według tych oficjalnych list odsetek Polaków wynosiłby 25,5%, a nie 9,5, jak wynika ze spisu z 1897 r., i to pomimo tego, że ani drobna szlachta polska, bardzo liczna w tym kraju, ani szczególnie społeczność miejska, gdzie Polacy odgrywają ważną rolę, nie została uwzględniona. Dodając te dwa elementy, odsetek Polaków można by ocenić na co najmniej 30%. To jednak nie wszystko.

Odsetek rosyjskich wyborców wiejskich jest ustalony oficjalnie, jak wskazano, na 55,5%. Z drugiej strony dobrze wiadomo, że na całym tym terytorium prawie nie ma rosyjskich chłopów. Są to chłopci białoruscy i polscy, których rosyjski rząd podaje za Rosjan. Dowód na ten stan rzeczy będzie jeszcze bardziej wyraźny, jeśli zauważymy, że w tym 55,5%

list wyborców znajduje się 28,5% prawosławnych Rosjan i 27% katolickich Rosjan. Jest więc absolutnie bezsporne, że w tym kraju nie ma katolickich Rosjan. Ci katolicy Rosjanie to w rzeczywistości Polacy i Białorusini.

Nie można dokładnie określić proporcji tych ostatnich, ale pewne jest, że Polacy są tam bardzo liczni. Po wnikliwej analizie spisów wyborców ziemskich można zauważyć, że właśnie w okręgach najbliższych Królestwu polscy wyborcy zostali zarejestrowani jako katolicy rosyjscy.

Z łatwością można przejrzeć zamiar rządu rosyjskiego w kwestii modyfikowania tej statystyki, - wszedł on w swoją rolę stworzenia na wschodzie Królestwa strefy, w której prawie nie byłoby Polaków, w bardziej odległych regionach Polacy mogliby być tolerowani w statystykach, tak jak w administracji guberni w głębi Rosji czy Syberii.

Biorąc pod uwagę powyższe stwierdzenia, uważamy, że nie odbiegamy od prawdy, twierdząc, że wyborcy wiejscy zwani „katolickimi Rosjanami” są w połowie Polakami, a w połowie Białorusinami. To sprowadziłoby odsetek Polaków do około 43%, a Białorusinów do 35%. Należy również zanotować 2% Małorusinów, 15 ½% Żydów i 4 ½% innych narodowości, w tym Rosjan. Nasze obliczenia może nie są do końca dokładne, ale pokazują, nawet uwzględniając margines błędu, że Polacy mają na tych terenach względną większość. Ich przewaga kulturowa jest niezaprzeczalna, a siły intelektualne kraju są reprezentowane wyłącznie przez nich.

Słuszność powyższych stwierdzeń potwierdza spis powszechny, który Niemcy przeprowadzili w 1916 r. i który jest tym bardziej wiarygodny, że jego autorów nie można posądzać o stronnictwo na korzyść Polaków. Spis ten ustalił, dla większości okupowanej przez Niemców guberni wileńskiej, liczbę: 491 290 Polacy – 457 900 Białorusini – 231 010 Litwini – 229 910 Żydzi – 34 020 Rosjanie – 5310 pozostali.

Po likwidacji części terytorium, która ma należeć do niepodległego państwa litewskiego, liczby te przekładają się na następujące wartości procentowe:

Polacy 41,8%, Białorusini 39,8%, Żydzi 15,9%, Rosjanie 2,8% i inni 0,3%. Spis stanowi dowód względnej większości polskiej narodowości, nawet jeśli katolicyzm Białorusinów liczyć z osobna, i bezwzględnej większości, jeżeli część z nich przynależną do kultury polskiej, dodaje się do liczby Polaków.

I. Warmia niemiecka

oraz powiaty Pasteka (przyp. tłumacza Pasłęka) i Morąga.

Warmia, składająca się z powiatów Braunsberg (przyp. tłumacza Braniewo), Heilsberg (przyp. tłumacza Lidzbark Warmiński), Rocnel (przyp. tłumacza Reszel) i Allenstein (Olsztyn) została przejęta przez Polskę od Krzyżaków w 1466 roku i pozostała terytorium polskim do pierwszego rozbioru w 1772 roku. Dwa ostatnie powiaty wchodziły w skład Rejencji Olsztyńskiej (Allenstein), o której wspominaliśmy w kontekście polskiego charakteru tego terytorium. Dwie pierwsze: Braunsberg (przyp. tłumacza Braniewo) i Hilsberg (przyp. tłumacza Lidzbark Warmiński) są całkowicie zgermanizowane. Powinny one zostać Polsce zwrócone nie tylko ze względów historycznych, ale również biorąc pod uwagę ich położenie geograficzne, gdyż wcinają się na tereny Polski. Z tych samych powodów niemieckie powiaty Pastek (przyp. tłum. Pasłęka) i Morąg (przyp. tłumacza Morąga) w Prusach Wschodnich, podporządkowane Polsce aż do Ubz, koniecznie muszą być z Polską zjednoczone, gdyż są otoczone ziemiami polskimi. Ludność tych czterech powiatów w 1910 r. liczyła sobie (przyp. tłumacza puste miejsce), a ich obszar stanowił (przyp. tłumacza puste miejsce)